Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 81 472 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U bezit de Kameroense nationaliteit en werd op 10 november 1972 geboren te Bafut.
Op 8 november 2005 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 26 juli 2006 werd u ten gronde gehoord door het CGVS en op 22 augustus 2006 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling gegeven. U tekende op 8 september 2006 beroep aan tegen deze beslissing. Op 19 juni 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.

Op 27 juli 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het interview op het CGVS (dd. 17 oktober 2011), gaf u aan dat uw zoon – die nog steeds in Kameroen verblijft – u vertelde dat het lichaam van zijn vader, (K.J.), begin februari 2007 gevonden werd in een klein dorp te Bamenda. Verder liet u via (C.), de kloosterzuster die voor uw zoon zorgde, af en toe de groeten overmaken aan chief Ayamba, de chairman van de organisatie Southern Cameroons National Council (hierna SCNC) en u zond haar wat geld om aan de SCNC te overhandigen. U vernam van chief Ayamba dat de politie binnenviel in de kantoren van SCNC in Bamenda en dat ze er een lijst vonden met namen van mensen die de 'union' steunden en dat uw naam erop stond. Daarop werd een arrestatiebevel voor u opgemaakt en aan de SCNC afgegeven.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terug keren omwille van vervolging die u vreest wegens uw bijdrage voor SCNC, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS op 22 augustus 2006 een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd gegeven en dit omdat u de door u beweerde band van u – en uw man (J.K.) – met SCNC niet aannemelijk maakte, u inconsistente verklaringen aflegde betreffende uw arrestatie en u betreffende uw beweerde ontsnapping nadien onaannemelijke verklaringen aflegde. U tekende op 8 september 2006 beroep aan tegen deze beslissing. Op 19 juni 2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor wat de materiële bewijzen en verklaringen betreft die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Zo verklaart u uw tweede asielaanvraag te steunen op de motieven aangebracht in uw eerste asielaanvraag. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS vroeg of u voor uw tweede asielaanvraag nog bij de verklaringen blijft die u aflegde tijdens uw eerste asielaanvraag en de redenen die u toen aanhaalde waarom u Kameroen verliet, antwoordde u bevestigend (gehoor CGVS, p.7). Er dient te worden vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden. De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag kunnen op zich niet de geloofwaardigheid herstellen.

Daarbij gaf u aan dat u van uw zoon vernam dat het lichaam van zijn vader, (K.J.), begin februari 2007 gevonden werd in een klein dorp te Bamenda. U gaf aan dat hij gedood werd in een gevangenis in Yaoundé en dat u dit vernam via een brief – van SCNC dd. 15 februari 2007 – die u ontving toen u nog in Mechelen woonde (gehoor CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd hoe (K.J.) overleed, ontweek u de vraag door te herhalen dat hij gedood werd in een gevangenis in Yaoundé en zijn lichaam in Bamenda gevonden werd. Toen u nogmaals gevraagd werd naar de oorzaak van zijn overlijden, gaf u aan dat ze het niet wisten, maar dat de artsen van SCNC die de zaak onderzochten wél vonden dat hij gedood werd door het regime van Paul Biya (de president van Kameroen). Toen u gevraagd werd hoe de artsen dát zouden weten, kon u geen valide antwoord geven (gehoor CGVS, p.3-4). Uit bovenstaande blijkt dat u erg vaag en onwetend bent over de dood van uw ex-man (K.J.). U legde een kopie van de overlijdensakte van uw ex-man (K.J.) (dd.10/11/2007) voor. Deze kopie van de overlijdensakte van uw ex-man (K.J.) vermeldt echter niets over de wijze van overlijden en kan derhalve uw bewering dat uw man gedood werd door het regime van Paul Biya niet staven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de brief die u hieromtrent informeerde op 15 februari 2007 gedateerd is en dat u deze brief nog ontving toen u in België woonde (vóór 2008 – zie gehoor CGVS, p.5) en dat u dit nieuwe element nog kon voorleggen tijdens uw eerste asielaanvraag, aangezien de zitting in beroep bij de RvV pas op 12 juni 2008 plaatsvond (zie administratief dossier). Overigens dient betreffende deze brief dd. 15/2/2007 te worden vastgesteld dat de naam in de hoofding verkeerd gespeld is Southern Cameroon National Council in plaats van Southern Cameroons National Council. Verder dient te worden opgemerkt dat de brief een kleurenprint betreft en dat deze gemakkelijk te reproduceren is en er derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht.

U gaf verder aan dat u vernam van chief Ayamba dat de politie binnenviel in de kantoren van SCNC in Bamenda en dat ze er een lijst vonden met namen van mensen die de 'union' steunden en dat uw naam erop stond (gehoor CGVS, p.4). U legde een convocatie (dd.8/11/2010) die voor u werd opgemaakt en aan de SCNC werd afgegeven en welke – samen met een brief van de SCNC betreffende uw steun aan de organisatie (dd.5/1/2009) en een brief van de SCNC betreffende een huiszoeking bij hen (dd.12/11/2010) – door SCNC naar u werd opgezonden (gehoor CGVS, p.4). Ook

betreffende deze documenten dient te worden opgemerkt dat, om enige bewijskracht te hebben, de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Verder dient te worden opgemerkt dat de brieven respectievelijk een zwart-wit print en kleurenprinten betreffen en dat deze gemakkelijk te reproduceren zijn en er derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Ook nu weer dient betreffende de brieven die de SCNC opstelde (dd. 5/1/2009 en dd.12/11/2010) te worden vastgesteld dat de naam van de organisatie die de brieven opstelde (SCNC) in de hoofding verkeerd gespeld is (Southern Cameroon National Council in plaats van Southern Cameroons National Council). Betreffende de brief die de SCNC opstelde (dd. 5/1/2009) kan bovendien nog worden opgemerkt dat er melding gemaakt werd van financiële steun van uwentwege en daarnaast nog andere bijdragen die u leverde aan de organisatie (zie administratief dossier). U maakte echter enkel melding van financiële steun aan SCNC. Ook toen u erop gewezen werd dat chief Ayamba u in zijn brief bedankte voor de financiële steun en daarnaast nog andere bijdragen en u gevraagd werd waarover hij het had, gaf u aan dat u enkel financiële steun gaf en verder niets deed (gehoor CGVS, p.9).
Vervolgens legde u nog een paspoort voor op uw naam en met uw pasfoto erin (N°706593). Dit paspoort toont uw identiteit aan, waaraan niet onmiddellijk wordt getwijfeld. Echter het feit dat u in persoon naar de Kameroense autoriteiten gaat om een document te laten verlengen, terwijl u beweerde problemen te kennen met diezelfde autoriteiten, roept ernstige vragen op bij de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Bovendien verlengde de Kameroense autoriteiten de geldigheid van uw paspoort op 13 december 2007, wat ze logischerwijze niet zou doen indien u daadwerkelijk gezocht werd. Dit gedrag ondermijnt dan ook uw vrees voor vervolging door de Kameroense autoriteiten.
Tenslotte legde u een bundel documenten voor waaruit blijkt dat u op 27 juli 2007 te Mechelen in het huwelijk trad met (Ki.S.), een man van Congolese origine die woonachtig is te Duitsland en waardoor u zich in Duitsland kon vestigen, wat niet in twijfel getrokken wordt. Verder legde u ook enkele documenten neer, waaruit blijkt dat u te Duitsland werkte, wat evenmin in twijfel getrokken wordt, maar wat niets wijzigt aan bovenstaande vaststellingen.
Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster duidt, naast het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), aan als tegenpartij: *"De Belgische Staat, meer bepaald de federale regering, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, voor wie optreedt de Minister van Migratie en asiel"*.

2.2. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van dit artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De minister van Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekster maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij stelt dat uit rapporten van internationale organisaties blijkt dat leden en sympathisanten van de SCNC voorwerp uitmaken van arrestaties door de Kameroense autoriteiten en dat uit algemeen gekende informatie blijkt dat haar relaas aannemelijk is en in overeenstemming met gekende feiten.

Verzoekster wijst erop dat zij volgende documenten neerlegde ter ondersteuning van haar asielrelaas: een convocatie van de politie van 8 november 2010, een overlijdensakte van haar ex-man en drie brieven van de SCNC, die dateren van 12 november 2010, 5 januari 2009 en 15 februari 2007. Zij meent dat deze documenten aantonen dat zij sympathisant is van de SCNC, dat zij daardoor problemen heeft met haar nationale autoriteiten en dat haar ex-man is overleden in omstandigheden die doen vermoeden dat hij werd gedood door de autoriteiten. Verzoekster verwijst verder naar punt 19 van de *Note on burden and standard of proof in refugee claims* van 16 december 1998 van UNHCR en betoogt dat rekening moet worden gehouden met haar arrestatie en foltering in het verleden.

Aangaande de bestreden motivering betoogt verzoekster dat het loutere feit dat haar eerste asielaanvraag ongegrond werd verklaard niet volstaat om te besluiten noch als indicatie mag worden gebruikt dat haar tweede asielaanvraag ongeloofwaardig is. Deze tweede aanvraag is gebaseerd op nieuwe elementen *"die ze in het kader van haar eerste aanvraag niet kon voorleggen"*. Verzoekster stelt dat deze nieuwe elementen voldoende aantonen dat haar vrees voor vervolging gegrond is.

Inzake de dood van haar ex-man wijst verzoekster erop dat zij deze vernam in België en dat zij op dat ogenblik niet meer in haar land van herkomst was. De informatie die zij hierover kreeg kwam van de SCNC. Verzoekster verwijst naar het schrijven van de SCNC ter zake en stelt dat uit deze brief en gelet op het feit dat in het verleden diverse oppositieleden in vergelijkbare omstandigheden werden vermoord door de Kameroense autoriteiten blijkt dat de dood van haar ex-man te maken heeft met diens arrestatie en opsluiting. Dat verzoekster niet veel informatie kon geven omtrent het overlijden van haar ex-man wijt zij voorts aan het geheime karakter van dergelijke moorden en aan het feit dat de autoriteiten die de misdaad hebben gepleegd tevens belast zijn met het onderzoek. *"Dat verzoekster de voormelde brief tijdens haar eerste asielaanvraag gekregen heeft en dat ze deze toen nog had kunnen voorleggen, verandert niets aan de authenticiteit ervan evenals de geloofwaardigheid van de inhoud"*. Inzake het motief dat de naam in de hoofding van deze brief verkeerd zou zijn gespeld verwijst verzoekster naar het bij het verzoekschrift gevoegde artikel van de Immigration and Refugee Board van Canada, waarin SCNC voluit wordt geschreven op dezelfde manier als in de hoofding van de brief. Zij betoogt voorts dat uit het feit dat SCNC in de stempel en in de derde zin van de hoofding van de brief wel voluit wordt geschreven op de wijze die volgens verweerder correct is, blijkt dat beide spelwijzen correct zijn.

Wat betreft de bewijswaarde van haar documenten, preciseert verzoekster dat zij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Voorts voert zij aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal de neergelegde documenten heeft gecontroleerd op hun authenticiteit. Het loutere feit dat deze stukken zwart-wit- dan wel kleurenprints betreffen, is geen element op basis waarvan men kan besluiten tot de ongeloofwaardigheid. De neergelegde documenten bevatten contactgegevens van de opstellers. De commissaris-generaal had dus de mogelijkheid om de authenticiteit en objectiviteit na te gaan doch uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal enig onderzoek heeft gedaan. Derhalve wordt de authenticiteit van de documenten niet ernstig betwist. Wat betreft de verkeerde spelling van SCNC verwijst verzoekster naar voormelde uiteenzetting.

Verzoekster ontkent verder dat het feit dat zij haar paspoort liet verlengen op de ambassade een tegenindicatie vormt voor haar geloofwaardigheid. Een geldig paspoort was onvermijdelijk in het kader van haar huwelijk met een Duits staatsburger. Zij was dus genoodzaakt om contact op te nemen met haar ambassade. Voorts wist zij dat zij slechts een beperkt risico nam omdat de verlenging van de geldigheid van een paspoort een eenvoudige procedure betreft, dit in tegenstelling met het aanmaken van een paspoort. De ambassade dient hiervoor niet na te gaan of zij is geseind. Bovendien kon zij erop rekenen dat zij in de ambassade onmogelijk kon worden gearresteerd.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.3. Verzoekster blijft gedurende haar huidige, tweede asielaanvraag bij haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar eerste asielaanvraag en houdt vol dat zij Kameroen verliet omwille van de redenen zoals aangevoerd tijdens deze eerste asielprocedure (administratief dossier, stuk 3, p.7-8).

Dient echter te worden opgemerkt dat inzake verzoeksters eerste asielaanvraag bij arrest nr. 12 742 van 19 juni 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat aan verzoeksters asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, en dit ingevolge het gebrek aan bewijselementen inzake zowel haar reisweg, het beweerde overlijden van haar neef als de vermeende arrestatie van haar oom, alsmede ingevolge de vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen die zij aflegde omtrent haar asielrelaas (administratief dossier, map beroep eerste aanvraag, stuk 1). In voormeld arrest werd onder meer vastgesteld dat verzoekster noch K.J.'s activiteiten voor en betrokkenheid bij de SCNC, noch haar beweerde arrestatie aannemelijk maakte.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoekster baseert de onderhavige tweede asielaanvraag op het feit dat zij zou worden gezocht door de Kameroense overheid, en dit omdat zij omwille van de dood van K.J. steun verleende aan de SCNC tot 2010 (administratief dossier, stuk 3, p.7-8). Zij voert ter staving hiervan de volgende documenten aan: een overlijdensakte van 5 februari 2007 van K.J., een opsporingsbevel van 8 november 2010 en drie brieven van de SCNC, die dateren van respectievelijk 15 februari 2007, 5 januari 2009 en 12 november 2010, een paspoort met een visum en een aantal documenten in verband met haar huwelijk in België en haar verblijf in Duitsland (administratief dossier, stuk 13: documenten).

Wat betreft de neergelegde overlijdensakte van K.J. dient te worden vastgesteld dat deze slechts wordt bijgebracht in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien zou K.J. reeds begin februari 2007 zijn overleden en dateert de overlijdensakte van november 2007. Dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster van dit beweerde overlijden gedurende haar eerste asielaanvraag tijdens de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens ook maar enige melding maakte, en dit ondanks dat de terechtzitting in het kader van deze procedure slechts plaatsvond in juni 2008 (administratief dossier, map beroep eerste aanvraag, stuk 1). Uit het gehoorverslag blijkt nochtans duidelijk dat zij reeds kennis had van het overlijden van K.J. voor haar huwelijk, dat plaatsvond in 2007 (administratief dossier, stuk 3, p.4; stuk 13: documenten). In tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt doet het feit dat zij naliet het overlijden van K.J. te vermelden in het kader van haar eerste asielaanvraag wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van diens beweerde dood. Van een kandidaat-vluchtelinge, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het overlijden van K.J., *quod non*, verzoekster, gelet op de tijdens de eerste asielprocedure vastgestelde ongeloofwaardigheid van

diens activiteiten voor en betrokkenheid bij de SCNC, niet aantoont dat K.J. zou zijn gedood in de omstandigheden zoals aangevoerd en omwille van diens politieke profiel.

Noch het feit dat K.J. omwille van diens politieke profiel zou zijn gedood door de Kameroense autoriteiten en dit in het kader van zijn arrestatie en detentie, noch het feit dat verzoekster zou worden gezocht omwille van haar beweerde betrokkenheid bij de SCNC worden aangetoond door de neergelegde brieven van de SCNC. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat de commissaris-generaal noch de Raad moet aantonen dat de betreffende documenten niet authentiek zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen. *In casu* blijkt dat de drie brieven van de SCNC slechts werden bijgebracht in de vorm van een kleurenprint. Gelet op het feit dat dergelijke stukken gemakkelijk kunnen worden ge(re)procudeerd en gemanipuleerd, kan aan deze documenten geen bewijswaarde worden gehecht. Dat deze kleurenprints de weergave zouden zijn van authentieke, door de SCNC uitgereikte documenten kan daarenboven bezwaarlijk worden aangenomen. Dient immers te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat in de hoofding van deze documenten, ondanks dat zij zouden zijn opgesteld door deze persoon zelf, een schrijffout voorkomt in de naam van de voorzitter van de SCNC in het weergegeven e-mailadres. Daarenboven motiveert de bestreden beslissing met recht dat de naam van de SCNC in de hoofding van de drie brieven van de SCNC voluit op een foutieve manier is weergegeven. Dat deze naam ook in een rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada op deze wijze wordt geschreven doet aan de voormelde motivering geen afbreuk. Verweerder repliceert in dit kader immers terecht dat uit de officiële website van de SCNC blijkt dat deze organisatie haar naam zelf weergeeft als Southern Cameroon**s** National Council (rechtsplegingdossier, stuk 7, bijlage), zodat aangenomen kan worden dat deze naam op een document uitgaande van de SCNC op dezelfde wijze zou worden geschreven. Dit klemt nog des te meer daar deze naam in de op de brieven aangebrachte stempels wel op de correcte wijze wordt weergegeven. Dat verzoekster zich ter adstructie van haar tweede asielaanvraag bedient van dergelijke bedenkelijke documenten doet op fundamentele wijze afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Wat betreft het opsporingsbevel dat verzoekster nog neerlegt ter staving van haar concrete asielmotieven, dient te worden vastgesteld dat zij slechts een zwart-wit print bijbrengt. Gelet op het feit dat dergelijk stuk gemakkelijk kan worden ge(re)procudeerd en gemanipuleerd, kan aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht. Dit klemt nog des te meer daar dit opsporingsbevel, zo blijkt uit de inhoud ervan, een intern document betreft dat zou zijn gericht aan de politiediensten en de gendarme, zodat het niet aannemelijk is dat de SCNC of verzoekster van dergelijk stuk in het bezit zou kunnen komen. Verzoekster bleek overigens zelf niet de minste precisering te kunnen geven omtrent de wijze waarop dit stuk werd verkregen. Zij wist niet hoe de SCNC dit stuk zou hebben bekomen en bleek hier evenmin naar te hebben geïnformeerd (administratief dossier, stuk 3, p.6-7).

Daarenboven dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat verzoeksters uitleg, daar waar zij tracht de risico's die waren verbonden aan de verlenging van haar paspoort te minimaliseren, niet afdoende is, te meer daar zij haar beweringen in deze niet staaft. De vaststelling dat verzoekster zich in persoon richtte tot de Kameroense autoriteiten om dit document te laten verlengen, en dit terwijl zijn beweerde problemen te kennen met diezelfde autoriteiten, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar aangehaalde vrees voor vervolging. Bovendien verlengden de Kameroense autoriteiten vervolgens de geldigheid van verzoeksters paspoort, hetgeen zij logischerwijze niet zouden doen indien zij daadwerkelijk zou worden gezocht door deze autoriteiten. Verzoeksters gedrag in deze ondermijnt dan ook wel degelijk haar vrees voor vervolging jegens de Kameroense autoriteiten.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster in het geheel niet aannemelijk dat zij door de Kameroense autoriteiten zou worden gezocht omwille van haar beweerde betrokkenheid bij de SCNC.

Bijgevolg is haar verwijzing naar algemene informatie inzake de behandeling van SCNC-leden in Kameroen niet dienstig. Dergelijke informatie is immers geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd. Zij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.4. Gelet op de *sub* 3.2.3. gedane vaststellingen inzake haar asielrelaas, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	W. MULS